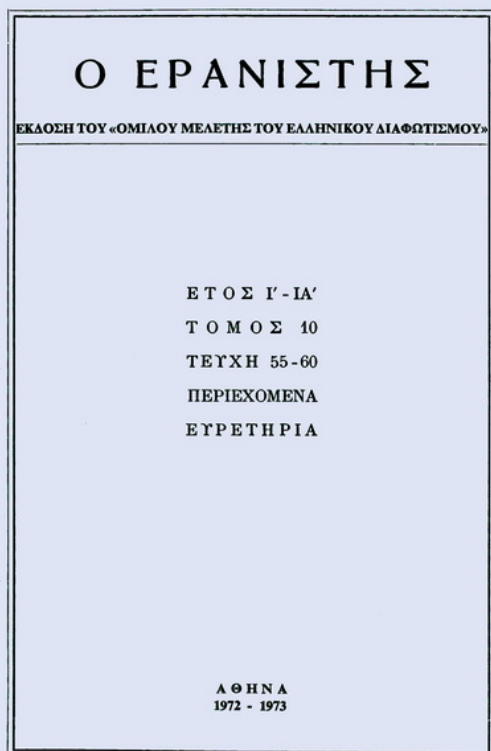

The Gleaner

Vol 10 (1973)

Η «Ορθόδοξος Ομολογία» του Δανιήλ Πελοποννησίου (1801)

Παναγιώτης Φ. Χριστόπουλος

doi: [10.12681/er.9609](https://doi.org/10.12681/er.9609)

Copyright © 2016, Παναγιώτης Φ. Χριστόπουλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Χριστόπουλος Π. Φ. (2016). Η «Ορθόδοξος Ομολογία» του Δανιήλ Πελοποννησίου (1801). *The Gleaner*, 10, 209–211. <https://doi.org/10.12681/er.9609>

ἀκούσει, ὅταν ἀκόμα ζοῦσε στήν Πόλη. Μὲ τὴν πάροδο ὅμως τοῦ χρόνου φαίνεται ὅτι τὸ εἶχε κάπως λησμονήσει : οὔτε κατὰ λέξιν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποδώσῃ, οὔτε καὶ ὀλόκληρο. Τὴν μετάφραση, λοιπόν, αὐτῶν τῶν δύο στροφῶν ἐντάσσει καὶ ὁ Villeneuve στὸ βιβλίο του, ἐπιφέροντας μόνο ἐλάχιστες ἀλλαγές (σὲ τρία σημεῖα) στὴ διατύπωση, ἴσως γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὸ γαλλικὸ κείμενο.

Παραμένει ὥστόσο ἓνα πρόβλημα : ἀφοῦ τὰ δύο προαναφερόμενα βιβλία ἐκδόθησαν τὴν ἴδια χρονιά, πῶς ἦταν δυνατόν τὸ ἓνα ν' ἀποτελέσῃ πηγὴ τοῦ ἄλλου ;

Κρίνοντας ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ J. Humbert, χρονολογημένο στίς 20 Δεκεμβρίου 1826, θὰ πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι τὸ βιβλίο τοῦ Νερουλοῦ κυκλοφόρησε στὴν ἀρχὴ τοῦ 1827, καὶ ἀκόμα, ὅτι ὁ Villeneuve ἐντάσσοντας τὰ ποιητικὰ κείμενα στὸ τέλος τοῦ *Journal* του ὕστερ' ἀπὸ τὰ ἀδικαιολογητικὰ ἔγγραφα» θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν πρώτη ἐκδοσὴ τοῦ *Cours de littérature grecque moderne*.

Λουκία Δρούλια

Η «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ» ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ (1801)

Ἡ Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, περιλαμβάνει τὸ ὑπ' ἀριθ. *62 λῆμμα, μὲ τὴν ὑποσημείωση: *Εἰς δον, ἀντίτυπον κολοβόν ἐν Μ[ονῆ] Π[αντοκράτορος] Ἀ[θως] καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐπομένως ἡ ἀναγραφὴ εἶναι λειψὴ καὶ δὲν εἶναι γνωστὸ βιβλιογραφικῶς ἄλλο ἀντίτυπο, ὅσο τοῦλάχιστον ξέρω.*

Τὸ καλοκαῖρι, πού βρέθηκα γιὰ λίγο στὴ Ζάκυνθο, ἀδελφικὸς φίλος μοῦ προσέφερε ἓνα παλιρὸ βιβλίο. Ἐκίνα, λοιπόν, τὴν ἴδια, σχεδὸν μηχανικῇ, πιά κίνηση, ἐρευνώντας στὴ βιβλιογραφία, γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶναι καταγεγραμμένο. Μπορῶ, ἔτσι, νὰ δώσω ἐδῶ πλήρη ἀναγραφὴ. Ἐπαναλαμβάνω τὸν σωστὸ καὶ ἐν Γ.Μ. τίτλο, ἐκτὸς ἀπ' τὴν θεληματικὴν παράλειψιν τῶν βιβλιογραφικῶν σχολίων.

*62. *Εὐχρηστοτέρα Ὁρθόδοξος Ὁμολογία κατ' ἐπιτομὴν καὶ κατ' ἐρωταπόκρισιν, Ἀνθολογηθεῖσα ἐκ τῆς κατὰ πλάτος Ὁρθόδοξου ὁμολογίας, μεθ' ἣν κεῖνται Ἀπορεῖαι τε καὶ λύσεις γραφικαὶ πάνυ χρήσιμοι καὶ τινες πρὸς τὸ τέλος τεχνολογίαι, συναθροισθεῖσαι πόνῳ καὶ ζήλῳ τοῦ ὁσιωτάτου Κυρίου Δανιὴλ Πελοποννησίου (sic) Χάριν τῶν πρωτοπείρων μαθητῶν. Θεωρηθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλλογιμοτάτου κυρίου Ἱεροθέου τοῦ ἐκ Σμύρνης. Νῦν δὲ τύποις ἐκδοθεῖσα ἰδίῳ ἀναλώμασι τοῦ ἀπανθιστοῦ. ρωα'. Ἐνετίησι 1801. Παρὰ Πάνῳ Θεοδοσίῳ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Con licenze de' Superiori.*

Εἰς 12ον (19 ἐκ.), σελ. 3 - 158. Βιβλιοθήκη Π.Φ.Χ.

Τὰ μέρη τοῦ βιβλίου εἶναι τὰ ἐξῆς :

Πρόλογος πρὸς τοὺς φιλευσεβεῖς ἀναγνώστας, ἐν ᾧ δηλοῦται τὸ κινήσαν αἴτιον εἰς συλλογὴν τῆς Ὁρθόδοξου ταύτης ὁμολογίας, ἅμα δὲ καὶ ἡ περίληψις τῶν ἐμπεριεχομένων [ὑπογρ:] 'αψ'ς' Αὐγούστου μ' ἐν Σμύρνη. Ὁ ἐν ὑποδιακόνῳ ἐλάχιστος. Δανιήλ, σελ. 3 - 6.

Ἱερόθεος ἱεροδιάκονος τῷ ὁσιωλογιωτάτῳ (sic) ἐν ὑποδιακόνῳ Κυρίῳ Δανιὴλ τῷ Πελοποννησίῳ χαίρειν [Πρόκειται γιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Ἱεροθέου, μὲ τὴν

ὅποια ἐπαινεῖ τὸ σύγγραμμα τοῦ Δανιήλ. Ὑπογρ.:] 'αψ4ς'. Αὐγούστου κε' οὐ λάτρεις ἀλιτρός. σὺς δ' ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς ἀδελφός. Ἱερόθεος ἱεροδιάκονος ὁ ἐκ Σμύρνης, σελ. 7 - 9.

Στίχοι δωδεκασύλλαβοι ... εἰς τὸν Χριστόν ... εἰς τὴν Θεοτόκον [ὑπὸ τοῦ Δανιήλ. Ἀκροστιχίς:].

ΔΑΝΙΗΛΔΗΜΙΤΖΑΝ - ΠΑΝΑΓΙΩΤΟ, σελ. 10 - 11.

Ὀκτάστιχον, ἐπίγραμμα ἡρωελεγεῖον Ἱεροθέου ἱεροδιακόνου, πρὸς τὸν ἀνθολογήσαντα τὴν παροῦσαν ἐπίτομον Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, σελ. 12.

Τοῦ αὐτοῦ στίχοι, Ὀνομαστική, Γενική, Δοτική, Αἰτιατική, Κλητική, στίχοι ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ ... πρὸς τὸν ἀναγινώσκοντα, σελ. 12 - 15.

[Εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος, κατὰ τὸ Δυτικὸ τύπο, μετὰ τὴν ἐπιγρ.: Ἡ Ἀγία Τριάς, εἰς Θ(εό)ς τῶν Ὁλῶν], σελ. 16.

Εὐχρηστοτέρα Ὀρθόδοξος Ὀμολογία ... [Προσπάθεια λακωνικῆς διατυπώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Δογματικῆς, μετὰ βάσιν τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὸ Πιστεύω], σελ. 17 - 86.

Ἀπορίαι τινὲς καὶ λύσεις ὠφέαιμοι [γρ. ὠφέλιμοι] τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, σελ. 87 - 88.

Ἀπορίαι τῆς νέας Γραφᾶς [γρ. Γραφῆς], σελ. 89 - 108.

Ἀπορίαι θεολογικαὶ καὶ ἠθικαί, σελ. 109 - 129.

Περὶ τοῦ γράμματος, σελ. 130 - 138.

Περὶ προσφθιάς, σελ. 138 - 143.

Ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ..., σελ. 144.

Ἀναδιπλασιάζονται οἱ παρακείμενοι, σελ. 145.

Ἀναδιπλασιάζονται οἱ παρακείμενοι, σελ. 145.

Περὶ διπλασιασμοῦ τινῶν συμφώνων, σελ. 146 - 148.

Περὶ τῶν τόνων, σελ. 149 - 151.

Περὶ συμφωνιῶν, σελ. 151 - 153.

Πίναξ τῶν ἐν τῇ παρούσῃ βίβλῳ ἐνεχομένων, σελ. 154 - 157.

Venezia li 26. Febbraio 1801 [ἄδεια ἐκτυπώσεως τῶν βενετικῶν ἀρχῶν], σελ. 158.

Σύμφωνα μετὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ βιβλίου, ἀπὸ τὸ ὅποιο καὶ μόνο εἶναι γνωστὸς ὁ Δανιήλ (πρβλ. Τάσον Ἀθ. Γριτσόπουλον, ἐν ΘΗΕ, 4, στ. 957), ὁ λόγιος αὐτὸς κληρικὸς ἦταν Πελοποννήσιος, ἀλλὰ ζοῦσε στὴ Σμύρνη, πιθανώτατα ἀσκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δασκάλου. Ἐκεῖ ἔγραψε τὸ βιβλίον του καὶ στίς 3 Αὐγούστου 1796 τὸ παρέδωσε στὸν Συμφναῖο ἱεροδιάκονο Ἱερόθεο, μετὰ τὴν παράκληση νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ κἀνῃ ὅποιες διορθώσεις ἔκρινε ἀναγκαῖες. Ὁ Ἱερόθεος τὸ ἐπέστρεψε στίς 25 Αὐγούστου 1796, συνοδευοντάς το μετὰ μιᾶς ἐπαινετικῆς ἐπιστολῆς καὶ μερικῶν στίχων δικοῦ του. Τὸ βιβλίον πῆρε τὸ δρόμον πρὸς τὸ τυπογραφεῖο Θεοδοσίου τῆς Βενετίας, ὅπου τυπώθηκε πέντε χρόνια περὶποῦ ἀργότερα καὶ πάντως μετὰ τὴν 26η Φεβρουαρίου 1801, χρονολογία πού δόθηκε ἡ ἄδεια ἐκτυπώσεως ἀπ' τὴς βενετικῆς ἀρχῆς, καὶ ἐντὸς τοῦ 1801.

Πέρα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Δανιήλ εἶναι Πελοποννήσιος, μαθαίνουμε ὅτι εἶναι Δημητσανίτης, γιὰτὶ αὐτὸ σημαίνει βέβαια τὸ ΔΗΜΙΤΖΑΝ τῆς ἀκροστιχίδος τῶν στίχων του. Μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι καὶ τὸ οἰκογενειακὸ του ἐπώνυμο, ἢ τὸ πατρώνυμο, πού ἐπέχει θέσιν ἐπωνύμου, εἶναι Παναγιώτου, ἢ Παναγιωτό-

πouλος. Ἐτσι μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ, ἴσως, τὸ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟ τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἀκροστιχίδος. Πῶς ἐξηγεῖται, τώρα, ἡ καλοβῆ ἐμφάνιση τῆς ἀκροστιχίδος; Εἶναι, ἴσως, δυνατὸ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι στὸ τυπογραφεῖο, μακριὰ ἀπ' τὴν προσοχή καὶ τὴ φροντίδα τοῦ συγγραφέα του, ἐξέπεσαν οἱ τελευταῖοι στίχοι καὶ τῶν δύο χωριστῶν στιχουργημάτων. Μποροῦμε, μάλιστα, νὰ φαντασθοῦμε ὅτι θὰ ἦταν γραμμένα ἢ τὸ καθένα σὲ μιὰ ὕψη τοῦ ἴδιου φύλλου χαρτιοῦ, ἢ σὲ διάφορα φύλλα, καὶ σχίστηκε τὸ κάτω μέρος, ἀφήνοντας κολοβά τὰ στιχουργήματα καὶ τὴν ἀκροστιχίδα ἐπομένως, ἢ ὅποια θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πλήρης: Δανιὴλ Δημιτζίαν[ίτης] Παναγιωτό[πουλος, ἢ υ].

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ ὅτι ἔχει γραφῇ μὲ πολλὴ προσοχή καὶ τὸ διακρίνει ἀξιοθαύμαστη σαφήνεια καὶ στὸ δογματικὸ καὶ στὸ γραμματικὸ του τμήμα. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἡ συνηθισμένη λογιωτατὶστικὴ καθαρεύουσα τῆς ἐποχῆς, στὴν ὅποια, ὅμως, ὑπείσρχονται ἀρκετὰ διαλεκτικὰ στοιχεῖα.

Παναγιώτης Φ. Χριστόπουλος

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Η Δ' ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΟΜΕΑ

Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 6 τοῦ νέου Καταστατικοῦ τοῦ Ὁμίλου, πὺν ὀρίζει τὴν μερικὴ ἀνανέωση τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. κάθε δύο χρόνια, πραγματοποιήθηκε στὶς 31 Μαΐου 1973 ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ κ. Γ. Ἀλισανδράτου ἡ Δ' τακτικὴ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ ΟΜΕΑ μὲ θέματα ἡμερησίας διατάξεως: ἔκθεση πεπραγμένων 1971 - 72, ἔκθεση Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκλογή Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκλογή νέων μελῶν τοῦ Δ.Σ.

Στὴν ἀρχὴ τῆς συνεδριάσεως ὁ Γ. Γραμματεὺς κ. Ἐμμ. Φραγκίσκος ἀναφέρθηκε στὶς δραστηριότητες τοῦ Ὁμίλου κατὰ τὴν διετία 1971 - 72: στὴν ἔκδοση τοῦ 8ου (1970) καὶ 9ου (1971) τόμου τοῦ Ἑρανιστῆ, στὴν πορεία τοῦ 10ου (1972 - 73) τόμου, στὴν φωτοαντίπωση ἐξαντλημένων τευχῶν τοῦ 1ου τόμου, καθὼς καὶ στὶς προσπάθειες τοῦ Δ.Σ. νὰ ἐξεύρη πόρους, ἱκανοὺς νὰ δημιουργήσουν τὶς

βάσεις γιὰ τὴν συνέχιση τῆς ἐκδόσεως τῆς κοραϊκῆς ἀλληλογραφίας. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ὀμιλητὴς ἐξῆρε τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὅποιο περιέβαλε τὸ θέμα τὸ μέλος τοῦ Ὁμίλου κ. Κ. Φαφαλιός, συγχρόνως ὁμως ἐπεσήμανε καὶ τὸ ἐνδεχόμενο ὀριστικῆς παραιτήσεως ἀπὸ τὴν ἔκδοση, ἂν δὲν εὐδοκιοῦν οἱ μελλοντικὲς ἐνέργειες τοῦ Δ.Σ. Στὴν συνέχεια ἀναφέρθηκε στὴν βάσει τοῦ Ν.Δ. 795)1970 τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ καὶ στὶς κυριώτερες μεταβολὲς τῶν διατάξεων του (βλ. γι' αὐτὲς στὸ τεῦχος 56 τοῦ Ἑρανιστῆ). Ἀκολούθως παρουσίασε ἀναλυτικὰ τὰ ἔσοδα τοῦ Ὁμίλου στὴν διετία 1971 - 72 ἀπὸ συνδρομές, πωλήσεις τῶν ἐκδόσεων καὶ ἐπιχορηγήσεις, μνημονεύοντας ἰδιαίτερα τὴν ἀγορὰ ἀντιτύπων ἀπὸ τὸν Σύλλογο πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τὸ Ἰδρυμα Ἑθνικῆς Τραπέζης, καθὼς καὶ τὶς ἐπιχορηγήσεις τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπι-